

12. Den sydafrikanske Unions racepolitik.

(Dagsordenens punkt 61).

Det særlige politiske udvalg drøftede i tiden fra den 2. til den 10. november 1959 for ottende gang Den sydafrikanske Unions *apartheid*-politik.

Som tidligere udeblev den sydafrikanske delegerede fra møderne.

Under debatten pegede bl. a. Ceylon på vigtigheden af at søge at hindre den oplagte fare, der består for oprør og blodsudgydelser, terror m. v. I overensstemmelse med deres traditionelle holdning til spørgsmålet hævdede Belgien, Frankrig, Portugal og Storbritannien, at pagtens artikel 2, stk. 7, er til hinder for, at FN beskæftiger sig med en medlemsstats interne politik.

Den hollandske repræsentant udtalte, at Holland aldrig havde følt sig ganske sikker på, hvorvidt artikel 2, stk. 7, udelukkede FN fra at beskæftige sig med unionens *apartheid*-politik, men jo mere yderliggående Den sydafrikanske Union blev i sin behandling af den farvede befolkning, des længere fjernede sagen sig fra at ligge inden for artikel 2, stk. 7's område, idet umenneskelige aktioner af rent humanitære grunde, jfr. principperne i pagtens artikel 55 og 56, måtte medføre FN's intervention.

På 36 landes vegne, herunder Danmark, Island, Norge og Sverige, forelagde Uruguays delegerede et resolutionsudkast, hvori plenarforsamlingen 1) udtrykker sin modstand mod fortsat *racediskrimination* nogetsteds i verden, 2) højtideligt opfordrer alle medlemsstater til at handle i overensstemmelse med deres forpligtelse i henhold til pagten og således virke for overholdelse af menneskerettighederne og de fundamentale frihedsrettigheder, 3) udtrykker dyb beklagelse af, at Den sydafrikanske Unions regering endnu ikke har besvaret plenarforsamlingens opfordringer og 4) opfordrer alle medlemsstater til at søge denne resolutions formål opfyldt.

Den danske delegerede, redaktør, folketingsmand *Karl Bøgholm*, afgav før afstemningen om resolutionsudkastet en udtalelse, i hvilken han fremhævede betydningen af resolutionens operative paragraf 2, hvorefter alle medlemsstater alvorligt opfordres til at handle i overensstemmelse med deres forpligtelse i henhold til FN's pagt og således

holde menneskerettighederne og de fundamentale frihedsrettigheder i hævd.

Den sovjetiske repræsentant bemærkede i en kort stemmeforklaring, at man fra sovjetisk side anså den operative paragraf 2 for overflødig, da den måtte opfattes som en — ganske misvisende — statuering af, at der i alle medlemsstater fandtes tilfælde af misligholdelse af menneskerettighedsdeklarationen og af frihedsrettighederne. Under hensyn hertil ville Sovjetunionen stemme imod denne paragraf, men vel stemme for resolutionen som helhed.

Den finske delegerede udtalte, at Finland anså det for nødvendigt strengt at overholde artikel 2, stk. 7, og derfor ville afholde sig fra at stemme, uanset hvor meget Finland var imod *racediskrimination* og andre umenneskelige handlinger.

For resolutionen stemte 67 lande, herunder Danmark, Norge og Sverige, imod stemte Frankrig, Portugal og Storbritannien, medens Finland, Holland, Australien, Belgien, Canada, Spanien og Den dominikanske Republik afholdt sig fra at stemme.

Resolutionen vedtoges af plenarforsamlingen den 17. november 1959 med 62 stemmer mod 3, medens 7 undlod at stemme.

13. De Forenede Nationers beredskabsstyrke (UNEF).

(Dagsordenens punkt 28).

- Anslåede udgifter for opretholdelsen af styrken.
- Måden for finansiering af styrken.

Femte udvalg behandlede ovennævnte spørgsmål i dagene 24. til 27. november 1959.

Fra generalsekretæren og det rådgivende budgetudvalg forelå et overslag for udgifterne til styrken i kalenderåret 1960 på 20 mill. dollars.

Debatten indledtes af generalsekretæren, som understregede nødvendigheden af UNEF's fortsatte tilstedeværelse i Det mellemste Østen. I øvrigt deltog næsten 40 lande i debatten.

De Forenede Stater og Storbritanniens repræsentanter meddelte, at deres lande ville yde frivillige bidrag på henholdsvis \$ 3 200 000 og \$ 225 000 ud over det pålignede beløb.